

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 5 - 2013

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Mia
Kirstine Voss, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz
Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Mikkel B. Andersen, Johannes Fogtmann, Poul Høllund
Jensen, Tina My Ljørring Pedersen, Philip Martinussen,
Inga Møllerup, Kirsten Nørgaard, Katrine Rosenbæk,
Fie Frydendal Sigersted og Cathrine Thordal Voss.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Richard Rosenvold Jensen

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/13-06/>

Johannes Fogtmann

mary j blige siger i et interview at det bedste råd hun nogensinde fik det fik hun af sin veninde og kollega chaka khan. chaka khan sagde til mary j blige at hun skulle get out of her own way før hun kunne blive til noget før hun kunne be somebody. jeg er i brusebad. badeværelsevinduet skinner som en masse diamanter og inde i hver diamant er der en æblegren med grønne blade og hvide og rosa blomster. du må ikke stå i vejen for dig selv. mary j blige siger senere i interviewet at det er det vigtigste nogen nogensinde har sagt til hende. jeg forestiller mig at du kommer ind på badeværelset og ingen af os tænker videre over at det er en meget intim situation. jeg har lyst til at åbne din hovedskal og se om lyset er derinde. jeg har lyst til at børste dine tænder til blods men jeg har ikke lyst til at stå i vejen for dig. hvis jeg skulle gøre noget væsentligt med mit liv ville jeg genindspille titanic og revolutionary road men gøre de to film til én film hvor ingen dør. leo dør ikke for kærligheden og kate dør ikke af at fremprovokere en abort ved at sprøjte en bestemt type sæbe op i livmoderen. kate og leo og james cameron og sam mendes skal leve sammen for altid i svimlende ulykke. de skal aldrig skære flotte æblegrene af til hinanden. de får aldrig lov til at dø for det er bedre at leve end at dø. og det er bedre at være ulykkelige med små glimt af klar og vild ekstase end det er at fremprovokere en abort ved at sprøjte en bestemt type sæbe op i livmoderen. det minder mig om at du tog en fyr med hjem fra byen for ikke særlig langt tid siden det fortalte du mig om. han spurgte om du ville onanere foran ham i stedet for at være sammen og du sagde ja. han skulle sidde på sengen og se på dig der onanerede imens du så på ham der ikke onanerede indtil du ville lukke øjnene eller vende det hvide ud af øjnene fordi du onanerede. han skulle ikke onanere der er ingen der gider se på drenge der onanerer. på den måde er

pigeonani bedre end dregeonani sådan er det: pigen lærer pigekroppen at kende når pigen onanerer og hun lærer sin orgasme at kende der er svær. drengen skal ikke lære dregekroppen at kende han skal kun lære pigekroppen at kende og pigekroppens orgasme der er svær. man kan sige at dregeonani er ligeså godt som pigeonani men det er det ikke. det er det samme når man taler om livet og døden man kan sige at det at dø er lige så godt som det at leve men det er det ikke. det er det ikke men hvorfor helt alvorligt hvorfor er livet så ikke godt. hvorfor bor vi ikke i røde hytter ved en sø hvor luften er klar og alle går med flot tøj og smiler gennem den klare luft med en lys lethed i lungerne og hvorfor er vi ikke paradisiske og frie. jeg siger hvorfor er vi ikke paradisiske og frie. du går i bad. når man går i bad skal der vand og sæbe over det hele. man vasker kroppen ligesom man vasker et industrikøkken først sæbe over det hele så vand over det hele. hvad vasker man ellers sådan. man vasker ikke sin dagligstue sådan man vasker ikke sine møbler sådan. jeg vil aldrig stå i vejen for din lykke og jeg vil ikke stå i vejen for min egen lykke. når du vasker dig i skridtet bøjer du knæene en lille smule så dine ben spredes ellers går det ikke. jeg vil ikke stå i vejen for dig. jeg siger jeg vil ikke stå i vejen for dig. jeg kigger på dig. jeg kigger på dig mens du er i bad. jeg kigger på dig mens du går ud af badet og mens du står foran spejlet. jeg kigger på dit hår. du har en flot elastik i håret. du placerer hudcreme under øjet med ringefingeren fordi det er den finger der lægger mindst pres på huden på det bløde stykke under øjet. jeg laver en masse bevægelser der ikke har noget at gøre med dig. jeg ved ikke om det er kærligt at holde om et andet menneske

sidst vi så hinanden fortalte du mig at du havde sniffet kokain. du sagde at du havde været 'sød' da du sniffede kokain fordi du ikke vidste hvordan man gjorde de andre havde grinet af dig men på en kærlig og venskabelig måde. du stod i en trappeopgang i brooklyn du sniffede kokain af din lejlighedsnøgle. du så rundt på de andres ansigter og de andre så dig prøve noget første gang. du havde sniffet kokain og du tænkte hvordan er det at sniffe kokain. jeg kunne forelske mig i dig fordi du sniffede kokain. jeg kunne sige til dig at jeg synes du er dygtig til at sætte dit hår op i en knold imens du taler til mig. at dit dovne øje er dit smukkeste øje men jeg ville sige det fordi du sniffede kokain. mit begær er hverken rettet mod dig eller mod at sniffe kokain det er rettet mod at du sniffede kokain. hvad laver du i øvrigt nu. solen skinner. solen er helt bleg. skal vi mødes. vi kunne tale om tøj og jeg kunne lægge dig ned i det afsvedne græs jeg kunne lave bitemærker i dit inderlår og dit inderlår ville ligne en sø af mælk med blå slanger nede i eller dit inderlår ville ligne krakeleret porcelæn eller jeg ved ikke hvordan dit inderlår ville se ud og hvad det ville ligne. jeg spørger igen hvor er du. hvad laver du lige nu. løber der blod fra dit næsebor uden du selv er klar over det. har du lige bollet har du taget en masse piller vågner du netop nu efter at have sovet sytten timer i en sanseløst hvid lejlighed. du vågner du ved ikke hvor du er men lyset er flot. jeg ved ikke noget om kokain. hvad er kokain. er kokain hvidere end bleg sol. er det hvidere end et hvidt menneske og er det hvidere end to hvide mennesker der mødes. er det det. jeg ved det ikke men lad os mødes udenfor om lidt

Kirsten Nørgaard

Efter at have gået under kapersbuske

for det meste trasker jeg og stirrer på hundens røv
i hånden har jeg den lille lune pose
pulsens kommer op, ud og hen langs klipperne
spor af etruskere og hulepindsvin
hunden løfter poten et øjeblik tror jeg den har set
dødens utydelige omrids

hver dag på twitter
et foto af domkirken i Orvieto
hver eneste turist er den første der har set den
og lindetræerne foran skolen, de er virkelig store!
duften blander sig med lugten af løg
fra elvernes armhuler
efter matematikprøven
og turisterne prøver at greje p-automaten
bagest i skolebussen har en dreng
tårer i øjnene

gaderne er ujævne, man kan snuble
Orvieto ligner et skib om natten
hemmelige lastrum i klipperne
nedenfor ligger det affald turisterne har kastet
eller har de tabt det? i græsset
et kors med et pigenavn, en 16-årig
sprang hun? eller faldt hun?
jeg kunne google hende, men vil jeg vide det?

mens jeg taler med en bekendt
falder en sten
så stor som en kartoffel en meter fra os
deroppe er gaderne så ujævne
man kan snuble, min kæreste
humper rundt på en vorte der ikke vil gå væk
han påstår han kan se forskel på han- og hun-

cypresser, og hvad var landskabet uden dem
men koglerne, de er grimme! vi må videre
uanset hvilke kegler vi snitter i vores udsyn

overalt er der klostre, men jeg ser aldrig
nonner i de smalle gader
hvor hunden ikke må komme
fordi den er hys med de andre hanner
så jeg går
på biblioteket der har citroner i krukker
læser digte på engelsk af en indisk poet
der er ansat på Uni i Århus
nulrer et edderkoppespind af min trøje
gnider mig næsten i øjet
med samme hånd, efterlader en smule
af hundens hår

hunde kan trænes til at finde trøfler
lavineramte og svulster
kapers som store polypper
hænger ned fra klipperne, der er siv
der knirker, når jeg taler om siv
taler jeg om kvinderne i Orvieto
i Italien i Indien i Verden
om kvinden der så sin landsby
fra en ny vinkel med støv og røg i næsen
og rædslens røde dør for øjnene

oh, at have en dør til værn mod mennesker!
og alligevel slår vi døren op til hele verden
vi ved alting
der findes intet udland mere
når nogen slås ihjel af en sten
der ikke falder men kastes
bliver vi ængstelige
som om vi er forbundet med det hele
med nonnerne med de bøjede hoveder med kvinder
der vasker op og vipper
fade frem og tilbage under rindende vand
mens de fortæller om deres uregerlige døtre
i Orvieto med den dybe brønd med turisterne

nogen
eller noget?
forvandles til en kugle af grønt
triller ved siden af mig
det er bare en lille polyp
med form som kapers
når man tegner den ligner den en drøbel
en knebel
i livmoderklokken

klokkerne i middelalderbyen
man tror et øjeblik
de ringer for én

Tina My Ljørring Pedersen

Redskaber

Sådan så du mig altså, med et økseskaft mellem benene. Jeg rejste mig, da du kom ind, det er klart. Der kom kun en kort lyd fra jernhovedet mod betonen. Lydene synger ikke længe i svinestalden, der er lavt til loftet. Du gik ud. Jeg gjorde mig færdig. Jeg husker at lyset også var kort den dag; sneen kom væltende hen mod aften.

Senere talte du om det. Du troede det var en kniv, din farfars jagtkniv, hvor skæftet er lavet af elgknogle. Du blev ved at holde på, at det var den kniv, men det var øksen ude fra laden, den der hænger i et af spærrene. Jeg var tavs.

Jeg har set dig kløve brænde med den, dine knoer var hvide. Der skal meget brænde til at holde huset varmt. En dag kastede vi de gamle møbler ned fra staldloftet, gårdens glemte indmad. Vi slog dem i smadder, rev dørene af skabene, brækkede skuffer og kommoders rum ned til flader, vi kunne stable og gøre med som vi ville. Vi valgte at brænde dem, selvfølgelig. Jeg gik og samlede sømmene sammen bagefter, nogle af dem var ubrugelige.

Det er underligt, at man aldrig ved hvem der har rørt tingene før en selv, eller jeg gør i hvert fald aldrig, jeg nåede heller aldrig at møde dine forældre.

Det var mig, der fandt de fotografier, din mor tog. Jeg var med det samme sikker, det kunne kun være hendes billeder. De blev taget med denne særlige fokusering på barnet i midten, dit smil – hånligt mod blandet med skyhed. Du var altid placeret i midten – med det mener jeg, at der altid er lige langt ud til billedets kanter. Da jeg viste dig dem, gjorde du nar af min dialekt, de klare i'er, som kun sjældent står frem.

Du så kun hvert foto én gang. Jeg gemte nogle. Du fandt dem, smed dem i fyret.

Der er så mange ting på en gård, man ser og som man alligevel aldrig vil se igen, når man først har set dem på én måde. Og gården var dit barndomshjem: Dérl slagtede din far hønsene, dér slagtede han kalve, dér sad du og masturberede for første gang.

Kun din ene mundvig løftes i smil, når du fortæller. Din skarpe hjørnetand. Vi kan ikke gå igennem dagen uden det smil, kan vi?

Om natten drømmer jeg om rum, der ikke er her. Jeg ved ikke, hvad du drømmer om, jeg har aldrig oplevet nogen falde hurtigere i søvn end dig.

Nogle gange vågner du, vækker mig og finder ting ved mit underliv, jeg ingen interesse har i. Men det gør dig rolig, og vi smiler på skift. Jeg kan ikke se din hjørnetand, men jeg ved den må være der. Din rygrad er fuld af kræfter, mine fingre kan alle ledene, de skiftende størrelser, når du bøjer dig over mig.

Jeg bilder mig selv ind, at jeg er den af os, der er bedst til at skjule noget.

Du er gået igang med at rive hønsegården ned. Efterladenskaberne fra hønsehuset støver meget, et gråt lag lægger sig over sneen, markerer dine spor, når du går ned til skoven og tømmer trillebøren ud over skrænten. Støvet sidder i dine hår på armene, små stykker af forlængst døde dyr og nedbrudt savssmuld.

Dengang vi gjorde rent i stuehuset fortalte du mig, at ca. firs procent af alt støv er døde hudceller, jeg vidste det godt, vi har læst det samme sted, i Illustreret Videnskab. Der ligger stakke af uåbnede numre rundt omkring i forgangen. Din mor tegnede abonnementer på alle de blade, der havde velkomstgaver med. Inden hun kom på plejehjem havde hun glemt sin egen adresse. Hun blev alligevel ved med at tegne abonnementer, gad vide hvem der har modtaget et gratis kompas eller et keramisk knivsæt.

"Det er dine døde forældre, vi tørrer op" – det var dét, du ville have mig til at tænke, måske sige. Men jeg var tavs, vred kluden over det grå vand. Du er endnu ikke forældreløs, støvsugeren er ikke blevet tømt.

Jeg har været tørstig, så længe jeg kan huske. Vi sov og jeg drømte for en gangs skyld hér, jeg drømte at elgkniven lå i halmen i laden, jeg vågnede, ville jeg rejse mig og faldt. Det var dynen, jeg faldt i, den blev trukket af dig og du kravlede efter, lagde dig tungt oven på mig, som en ny dyne. Gulvet var koldt, dog ikke for dig, så sådan lå vi i nogen tid. Da du endelig trængte ind i mig, huggede du dig så dovent frem til klimaks, at jeg blundede og flød på en isflage, drømmefølelsen af at være på havet. Det var sødt af dig at hente et glas vand til mig bagefter. Vi sov langt ind i næste døgn.

I dag sidder der en splint ved min brystvorte og du kan ikke forstå hvorfor, din store idiot. Jeg kan lide at forklare mig selv, at du glemmer så let, fordi du sover så tungt. Jeg forklarer også dig denne teori, du stirrer bare på min bluse, der hvor du før kunne se mit bare bryst og den lille røde streg.

"Jeg kan godt huske det," siger du så, du smiler. Lidt efter smiler jeg også.

"Skal vi ikke have en kat?"

Jeg spørger dig ikke for at fjerne dit smil, men har vi snart været her længe nok? Jeg ved det og jeg kan ikke holde det ud. Du vil helt ned i bund, før.

"Det bliver snart solgt, det ved du godt."

"Jeg kan nøjes med en gammel kat fra et kattehjem."

Du smiler igen, løfter op i min bluse. Jeg vil have en killing, en stribet hankat, rød eller grå eller flødefarvet.

"Vil du ikke hellere have et barn? Det kan du have i længere tid."

Jeg kan ikke få børn med dig. Du har udviklet en humor som en dødsdømt og jeg bliver aldrig andet end et pigebarn.

Vi har brugt hele dagen på at rydde det gamle maskinskur. Der stod så meget gammelt lort derinde, den mest underlige ting var et harebur. Jeg spurgte, hvorfor man holdt harer i bur, du svarede, at det var til jagt.

Buret er en stor konstruktion, der hviler på fire lange ben. Bunden i buret er af kraftigt trådnet, så lorten kan rasle ned og fejes væk. Oven på buret er der to store låger af massivt træ, mørkbejdset krydsfinér, sagde du, de smældede tungt ned, når jeg åbnede og lukkede dem. Buret er inddelt med skillevægge, så der er fire rum. Til hvert rum hører en redekasse, de sidder bag på med hver sin lille låge. Bunden er også af trådnet der, hvordan kan man have sin rede dernede.

Vi bar det ud på gulvet, du hakkede mukkerten ind i siden på det, men træet ville ikke give efter, du fik stød op i armen for hvert slag. Til sidst flyttede vi det, nu står det på højkant ovre i det ene hjørne, hvor eventuelle købere nok ikke ser det.

Du fortalte, at din farbror gik på jagt herude.

"Er man ikke en doven jæger, hvis man skyder tamme dyr?" spurgte jeg.

"Harer bli'r aldrig tamme," svarede du.

"Folk er idioter, hvis de skyder på dyr, de selv har opfostret og lukket ud."

Du gad ikke snakke mere om det. Du havde kaniner i buret engang, inden det kom ned i laden at stå. De døde af myxomatose, du forklarede, hvordan de slæbte deres bagben rundt efter sig, hvordan du begravede dem og trillede store sten hen over gravene. Som om de ellers ville genopstå. Nej sagde du, det var så ræven ikke tog dem og bragte smitten videre.

"Jeg havde nok ti-tolv stykker, de blev alle sammen syge i løbet af et par uger. Far viste mig, hvordan de skulle aflives."

"Skovlen."

"Ja. Rygraden knækker og så er det ovre."

"Ja," sagde jeg. Du har fortalt det før, også efter at vi kom herud.

Jeg står med en kagebog i hænderne, nok din mors. Sirlig skrift, kalder man det. Sorø Husholdningsskole, det står printet på kladdehæftets forside. En dyb tallerken med kogt sødmælk og kærnemælk sættes et varmt sted med et klæde over, så har man tykmælk næste dag. Man kan røre friske vanillekorn i, man kan strø sukker over.

Cathrine Thordal Voss

Rødt gardin

Et hjørne af et rødt gardin ses mellem murbrokkerne, D tænker, at A har en syl i hendes halspulsåre efter alt det, der er sket. D tænker, at de fleste, der har levet her, er væk nu, og at de sikkert vil være glemt om halvtreds år. Hvis der stadigvæk boede mennesker her, ville de ikke kaldes mennesker længere. Sandet sætter sig fast på D's fødder, vandet bruser op ud over brændingen og lægger sig til ro igen. Længere fremme er et nøgent barn gået ud til knæene, den blå linje går til lidt op over lægmusklerne, D var et barn der ikke turde gå så langt ud alene, D skyede alt der kunne indebære fare, og hendes mor blev altid så nervøs. Engang tog hun D op på skuldrene, så D blev fire gange så høj, men D kunne ikke se hendes øjne, og D blev bange og kom ned igen.

Spændingspunkt 1

- en mand gemmer sig
bag et hvidt gardin
klipper et hul
og ser ud

Jeg har aldrig boet andre steder end i provinsen

- en kvinde med udstående øjne
sætter sig på en blå stol
hvisker noget om
provinsen og
bider i et
brugt
bind

Spændingspunkt 2

- manden bag det hvide gardin
river det klippede hul større
træder helt ud og viser sig
i virkeligheden at være
en kvinde

En slutning

O møder en orange kat med ødelagte øjne to kilometer fra havnegrillen. Den står og skyder ryg. O ved, at der er noget, der hedder speciesisme, og at det er næsten lige så slemt som racisme. Man tildeler forskellige værdier eller rettigheder til væsener pga. af deres art. O vender tilbage til havnegrillen og hører nogle mennesker snakke om, at ketchuppen lugter af kat. Det ender med, at O kører sin bil helt ud til vandet og hænger fast i sandet. Tang er bløde tråde under vandet, biller sorte prikker der myldrer, eftermiddagen er en hvid kvindes blanke, slanke fod. Der bliver ringet til D, der lægger røret på, da hun hører O's mekaniske stemme og bølgerne skvulpe i baggrunden. Som hud der klasker mod hud.

Inga Mollerup

locus amoenus

der skal tre ting til
et klassisk yndigt sted:
vand, træ og græs

det klarer vi sagtens:

fuglebadet
det visne juletræ
og plænen
(der trænger til at slås)

den gør det igen

den rykker nærmere
fanger hunden i snuset
spirerne i bunden
kragen i toppen
nedtoner månen fra gult til hvidt
giver agt på mågetegn
trækker op fra forandring til forundring
valsens drejer umærkeligt
jeg er hele tiden lige ved at falde af
reddes af en rusten fuglerøst
forstår hvad kragen siger
specielt henvendt til mig
ser stynede plataners små knytnæver
gå fra forknyt til foranderligt

den fejer med et flot sus igennem hækkene
kører dagens store folkekøkken i stilling:
kom bare med din skål
der er morgen nok til alle!

Philip Martinussen

Reol

Du er et enkelt lille træ på en stor mark med plovfurer. Håndsrækningen over mod kartoflerne i den gennemsigtige skål føles uendelig; i håndsrækningen ser din arm længere ud end den normalt gør; denne lange tynde og hvide pind kender du slet ikke, selvom du mærker dens bevægelser alt for godt.

Du kender reolen foran dig; du kender de slanke snapsegled, samlingen af gamle antikke kameraer, miniatureflagstangen med det lille dannebrogflag, slikskålene med tyske bolsjer, vingummier og lakridsstænger, askebægerne der aldrig bliver brugt, kogebogen fra 1989 med blomstermotiver. Du kan, uden at være i nærheden af reolen, gengive hvor hver enkelt genstand er placeret, deres stand og hvornår de sidst har været brugt. Du skiftevis stirrer på reolen og din tallerken, fra snapsglassene til bestikket i dine hænder.

Skal du med kniven skubbe de afskårne stykker gulerødder op på din gaffel, eller burde du hellere med gafflen stikke i kartofflen og bagefter med kniven skære den i to stykker? Du vil gerne have det til at se naturligt ud, ikke planlagt, men dine hænder er stive. De er som to stykker tørt brænde der ikke lader sig knække over på midten. Du kan ikke blødgøre fingrene nok til at leddene arbejder og får taget fat på bestikket.

Frihed er en spand fedtet olie.

Katrine Rosenbæk

Jeg har gjort hele verden klar

Det er en rund dag, og regnen smider sig først ved sekstiden
Jeg kan se dit hoved falde sagte på skrå skråt over for mit
Du hviler det på samme måde, som solen hviler sig midt på dagen i juli,
mens alle spiser is
og børster sand af deres fødder

Som børnene ved en kyst, jeg er vokset op ved
- de løber nysgerrigt ind og ud,
og havet trækker dem velvilligt ind og ud som en yoyo
På fløjlsblødt sand danser de deres afgangsbal

Jeg ved det, for jeg har brugt min barndom på det -
jeg sad på bagsædet i en rusten Toyota
på en grusvej med selen stramt spændt for
Jeg havde en rød ballon i favnen,
jeg ikke var stor nok til at puste op
og mine bedsteforældre,
der havde set verden begynde
og snart ville følge deres egen til ende

Du bliver en stille blomst i mit øje,
der lægger sig til hvile i kanten af alle de floder,
der løber langs mit bord - det har hollandsk udtræk,
og der er langt til land på en eftermiddag som i dag

Men jeg har gjort hele verden klar til os
og kan snart se regnbuen trække os hjem,
mærke havet fælde vores ankler og vores hoveder,
der sprænger i diamanter og rubiner, stykke for stykke,
mod solen

Poul Høllund Jensen

Knækket forår

tørrestativet slår klemmer i blæsten
livet buldrer i bløde spurve

en fugl skælder ud måske på en kat
en spiralbloks flossede ryg gir slip på en vane

hvidt føl galopperer til gamle mænds noder
timernes hoste trimler i græsset

forårets tørre knæk lanceres
du danser på bløde blade

Mikkel B. Andersen

Furesø

Vi tog toget mod Virum station og lagde os foran sivene ved Furesø. Du mistede din telefon i går. En helt vild nat sagde du. I ejede alle værtshuse på Nørrebro. Du ville dokumentere at du lå her, søvndrukken blandt blomsterne, at du trak natten og dagen sammen under dine solbriller.

Jeg efterlignede dit ansigt, da du kiggede væk; tænkte på en sætning fra en bog - *jeg vil skrive som en skov*

Du ønskede at græsset kunne gro ind i os, snøre sig om vores hårsække og rive til, du var støj i støj.

Du sagde at du ville kneppe med virkeligheden, resonere i et ekko af dig selv, elektrisk som nordlys.

Vi fandt samme vejrtrækning. Ledte efter dyr i skyerne.

Fie Frydendal Sigersted

DRØM

Jeg troede jeg var vågen
holdt tungen klar i mundhulen
under porcelænshimlen
i birkens hvide silkebark
der hvor der er
uendeligt stille
i stammen
sejlede jeg gennem tomme sale
i små bitte huse
mens flygelet flød på sine hamre
og det var sommer
udenfor vinduerne

Jeg troede jeg var vågen
hver nat
drømte jeg om hajen
der flød som silke
langs sorte vande
køligt
i strømmen
som en blæktåge
mod det hvide tandsæt
drev jeg
gennem dens flade hoved

VENINDE

Jeg er
i julikornet
gult
svedent
i grøften
på bristepunktet

Du er
regnbuer
sprødt linned
nyredte senge
vind
i varme stuer
sitrer når du træder ind

Jeg står
under himlen
hvor svalerne dykker
og fælder
mine aks
ud over jorden

SOMMER til højre for hjertet

En eftermiddag
tager det
for støvet at falde til gulvet
i solens årvågne blik

Et øjeblik
tager det
en kanyles væskende lys
at bryde huden
gennem et solstik

Et halvt liv
tager det
en slags sommer
jeg havde glemt
at liste
over min vindueskarm
til højre for hjertet

Indholdsfortegnelse

Forside af Richard Rosenvold Jensen

Johannes Fogtmann	mary j blige siger i et interview at det bedste råd sidst vi så hinanden fortalte du mig at du havde	s. 3 s. 5
Kirsten Nørgaard	Efter at have gået under kapersbuske	s. 6
Tina My Ljørring Pedersen	Redskaber	s. 9
Cathrine Thordal Voss	Rødt gardin Spændingspunkt 1 Jeg har aldrig boet andre steder end i provinsen Spændingspunkt 2 En slutning	s. 12 s. 13 s. 14 s. 15 s. 16
Inga Møllerup	locus amoenus den gør det igen	s. 17 s. 18
Philip Martinussen	Reol	s. 19
Katrine Rosenbæk	Jeg har gjort hele verden klar	s. 20
Poul Høllund Jensen	Knækket forår	s. 21
Mikkel B. Andersen	Furesø	s. 22
Fie Frydendal Sigersted	DRØM VENINDE SOMMER til højre for hjertet	s. 23 s. 24 s. 25